

PRZYJAZD DO IRANU

Po opuszczeniu Związku Sowieckiego, do Iranu dotarło 78 tys. polskich żołnierzy i 38 tys. cywili.
Fot. Przegląd wojska prowadzony przez gen. Władysława Andersa w Pahlevi (dziś Bandar-e Anzali).

W Pahlevi ludność została poddana dezynfekcji. Najczęściej golono włosy, aby pozbyć się wszy.
Fot. Polska rodzina na plaży w Pahlevi, 1942 r.

Dobytek zesłańców w postaci pościeli czy ubrań był palony. Następnie uchodźców przenoszono do tzw. obozów czystych, gdzie przechodzili kwarantannę.
Fot. Orleża polskie w Pahlevi, 1942 r.

Po pobycie w Pahlevi, polska ludność kierowana była do Teheranu, stolicy Iranu, liczącej wówczas ok. 540 tys. mieszkańców. Fot. Teheran, lata 40. XX w.

Od kwietnia do końca 1942 r. w Teheranie i jego okolicach powstały cztery obozy dla polskiej ludności cywilnej. Fot. Mieszkańcy jednego z takich obozów.

Polscy uchodźcy mieli zapewniony „dach nad głową”, choć warunki życia były różne. Ludność mieszkała w blokach, namiotach, a nawet szałasach.
Fot. Wnętrze namiotu w jednym z obozów w Teheranie.

Priorytetem dla polskich władz i instytucji było zapewnienie ludności właściwej opieki. Dzięki temu, większość z nich wróciła do zdrowia. Fot. Pacjenci i personel jednego ze szpitali w Teheranie.

W stolicy Iranu, Delegatura Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej polskiego rządu rezydującego w Londynie, zorganizowała pomoc medyczną w szpitalikach obozowych, w Głównym Szpitalu Cywilnym oraz Szpitalu PCK. Fot. Oddział dziecięcy jednego ze szpitali w Teheranie.